

Світлана Тисячна

ДУША І ТІЛО
(гомін з невеликим розгоном)

Душа.

Тіло. Як не тюрма – тоді що?
Тісна шафа? Рояль закритий?
І – за віщо?

Тіло.

Кому як пофартить. На мене – поле битви.
А врешті – цить! Ти гомінливий – жах!
Люблю я тишу.

Душа.

Авжеж! Не любиш тренажери й бритви,
А тільки пиріжки, і ще - диван.
За що мені все це, о Боже, Боже?
Це тіло, в решті решт... На тіло схоже...

Тіло.

Забув про пиво.
І бульварне читиво.

Душа.

Забудеш тут, а як же...Що іще?
Бульварне читиво, глянсові красуні,
Комп, телевізор, лахи... Що відсутнє?
Було у мене тіло... вже давно
Колись, минуле... от розумне тіло.
Терпляче, спритне – зовсім інше діло...

Тіло.

О, то, мабуть, було монаше тіло...

Душа.

Монарше...
А точніш - монарше майже.

Тіло.

То, я в собі тримаю... адже...
 То - відгук влади! Я давно вже відчував
 Щось там таке... ще думав – вада... став...
 Пробач, в якій землі? Європа? Далі? Ближче?
 Давно?

Душа.

Далеко і давно. Тобі навіщо?
 Немає все одно ні королівства, ані кісточок.
 Зітліло, навіть, все, що написали
 Служителі пера у рабстві муз
 Про них та їхніх діточок.
 Хоча, до діточок те тіло не дійшло.

Тіло.

Та де ж воно було?

Душа.

В суворій скандинавській стороні.

Тіло.

Та не кепкуй, бо регіт – біля рота...
 Бува, не Гамлетом він звався? Ні?

Душа.

Так. Гамлетом. Монаршого був роду.

Тіло.

То - вигадка. А ти – мастак з брехні.

Душа.

Ні. Вигадка – це ти, конгломерат зачатъ
 В наркозі наркоти, під реп, чи рок, чи поп...

Тіло.

А ти – брехун, скиглій, невдаха, йолоп...

Душа.

Ще слово – й відлечу, то будеш знать.
Отут згниєш. Ніхто і не заплаче.
Бо іншого нема з твоєї вдачі.

Тіло.

Ти знову брешеш, й грошей не береш,
Допоки я тебе не відпущу,
Ти – бранець мій, невільник, раб.

Душа.

Гаразд. Замовч. Бо вже, мабуть, заслаб.
Гаразд. І це тобі пробачу, як плащу
Старому пробачають всі дірки та латки.
Я Гамлета згадав, бо він сміливо жив.
Горів. Ти, навіть, і не тлієш.
Ти можеш тиснути мене, наскільки смієш,
Думок безглуздя і проносом слів.
Тобі мене не скоро зрозуміти...
Ще в інших був тілах. Не раз, не два.

Тіло.

Базікало! Цить! Трісне голова
У мене від твоїх мораліте.

Душа.

Усе не так в тобі, усе в тобі не те...
Останньою була дивачка-самогубка.
Писала вірші... вистрибнула в ніч...
Не мала й двадцяти... страшенна річ.

Тіло.

Каліка? Божевільна? Бранка? Любка
Чиясь покинута?

Душа.

Ні, все складніше –
Занадто рано почала писати вірші.
Пішла углиб без сили повернути.

Тіло.

От роги б я хотів тобі зігнути,
 Щоб так не задирав, а став простіше...
 Відомо: римоплети – несповна
 Ні розуму, ні глузду – божевільні.
 Жінки – тим більш. Їм серіали мильні
 Цілодобово крутять, до хріна
 Цяцьок, солодошів, всілякого ганчір'я.
 Попрацювати хочеш – он подвір'я,
 Он кухня, он дитяча. Вийти в світ?
 Базари, магазини, клуби, танці,
 Борделі, казино... не вистачає пальців
 Усе перелічити. Їй давай – політ!
 І – відліталась...

Душа.

Слухать нудно й бридко
 Ці теревені. Бо одразу ж видко
 Стверділий розум, штампи, догми, шори –
 Прокрустового ложа служаки –
 Тобі різноманітність не з руки...
 Забули люди, що вони актори,
 І що життя – не біржа, а театр.
 Хтось розумнішає аж під останній акт,
 Та більшості – все гроші. Боже, горе
 З цим світом. Прикидають – не живуть.
 Й нічого нового посеред них не чуть...

Тіло.

Ти ще заплач. То, може, пожалію.
 Що ти без мене? Вигадка і дим.

Душа.

Якби не я – ти вмер би молодим.
 Не пам'ятаєш? Через тебе мрії
 Жаданій власній крила відломив.

Тіло.

Ти мрію маєш? Стільки в мені жив,
 А досі ще і разу не признався.
 Що ж то за мрія, що їй стільки літ?

Душа.

Три мрії у душі: одна – політ,
 Кохання – друга, третя – творчість. Бався
 Надалі, одриваючи крила,
 Щоб жодна з них здійснитись не змогла.
 Помреш у спокої. У розумі й достатку.
 Серед нащадків, заздрів, боржників.

Тіло.

Та так померти кожен би хотів.
 До чого ти ведеш? Не маю гадки.

Душа.

До того, що вмиратимеш не раз
 Будь де і будь коли.

Тіло.

Авжеж, гаразд –
 Помру колись. Та смерть моя – одна,
 Мов не коханка, а, пробач, кохана.
 Ти трохи забрехався. Може зп'яна?
 Твоя розмова, схоже, що хмільна.

Душа.

Ні, помилився, та не в тому річ.
 Суди, як хочеш і як хочеш клич,
 Сказати мався: ти – один із сотень,
 Де житиму з народження до смерті.
 Ти – ще нічого. Бо траплялись вперті
 Й несповна розуму... коловорот... та що там
 Казати. Щось було. Щось далі буде.
 Хоч ти, хоч інші... люди, люди, люди...
 Такі незмінні.

Тіло.

Де ти дів прогрес?

Душа.

Про нього жодної не маю гадки.
 Хіба інтелігентність – це краватка,

Хіба кохання – це цілунки й секс?
 Хіба прогрес – це телефон без дроту?
 Там є прогрес, де є душі робота
 І наслідком – дорослішання душ.
 А тут - століття йдуть – і все те саме:
 Трагедії, комедії та драми
 Однакові. І з місця – ані руш...
 Запекла заздрість, гроші, секс, війна...
 Сказати, врешті, що тому ціна?
 Я маю тут народжуватись знову.
 Й знов помирати – не діжду кінця
 Отим вертанням, не діжду вінця
 Лаврового – і вештаюсь в терновім.

Тіло.

А, як на мене, тут здоровий глузд
 Перемагає. Ані пари з вуст –
 Сентиментальність. Логіка жива
 Перемагає. Розум править бал.
 Підкореність емоціям – провал
 У справі. Бо пусті слова
 До справи не підшиєш. В чому зиск,
 Невиправданий ризик, зайвий тиск
 У скронях? Що на це відповіси?

Душа.

Немовби наковтався полину.
 З тобою – теж висот не досягну,
 З тобою теж не досягну краси...

Тіло.

Знов – теревені. Зрозумій – пuste
 Твої зітхання. Їжа не зросте
 На хмарі, у вірші себе не вдінеш,
 І з почуттів будинку не складеш.
 Виходить – як не з в холоді помреш,
 Вже остаточно з голоду загинеш.

Душа.

Тоді – до чого віднесеш пісні,
 Вірші, книжки... Ти слухаєш, чи ні?
 Театр, кіно, картини, арт, декор?
 Кохання всі обійми і цілунки,
 Свята, паради, маскаради, подарунки...

Весь спектр емоцій від мінору по мажор?

Тіло.

Прокладка, що спростовує тертя.
 Мастило, відпочинок, забуття...
 Ті гальма, що, напевне, смерті морок
 Нам віддаляють.

Душа.

Ще б сказав „онучі”
 З такою думкою стрибати добре з кручі
 У прірву, і блукати днів із сорок
 У пеклі.

Тіло.

Душе моя, ти блукала?
 То розкажи. Можливо, то – цікаво...

Душа.

Неабияк. Та цьому слів нема.
 Як це тобі ввижатиметься - хтозна.
 Бо ти ж - людина ділова й серйозна.
 Наприклад, спопеляє там зима.
 А літо – залоскочує до смерті,
 Але – не маєш змоги ти умерти,
 Бо вже умер. Вода – не п’ється,
 Хоч є жага. Немає кольорів,
 А звуки вивантажують, як глив
 Смердючий з кожного лихого серця –
 У вуха.

Тіло.

Може, досить?

Душа.

Ні. Почуй.
 Все до кінця. Наїжся досхочу.
 Щоб після вже до цього не вертати.

Тіло.

А чом я мушу вірити тобі?

Душа.

Нема альтернативи. Далєбі
Тобі б цього не бачити й не знати.

Тіло.

А чи там любляться? Яка робота?
І відпочинок? І вдівають що там?

Душа.

Усі – голісінькі, як мати привела.
Ніхто не спить. І сексу там немає.
Ніхто ніяк уваги не звертає,
Чи ти втомився. Пашеш, як бджола,
Й ніякого не маєш з того зиску.

Тіло.

Усе. Нарешті, – досить. Цьому списку,
Здається не віднайдено кінця.
Або - ти забрехався, може, друже?
Так промовляєш впевнено й байдуже,
Немов би все читаєш з папірця.
Та слову жодному твоєму я не вірю.
Бо пекла там нема.

Душа.

Так. Це я мріяв,
Чим я твоє дістати міг би дно.
Що ж, не глибоко мав куди пірнути.
Твій страх - мій сором. Маю повернути
Сюди іще, напевне, все одно.
До цього пекла. Скільки тих разів...

Тіло.

Так пекло – тут?

Душа.

А як же ти хотів?